

КЕЙТ

Тієї ночі, коли Кейт Гаркер вирішила спалити шкільну капличку, вона не була ані сердита, ані п'яна. Вона впала у відчай.

Палити церкву, як по правді, — це крайній крок; вона вже розбила одній дівчині носа, курила в дортуарі, списувала на першому іспиті й облаяла трьох черниць. Та хай що вона коїла, Академія святої Агнеси все їй *пробачала*. У цьому й біда з католицькими школами. Тут у ній бачать людину, яка потребує спасіння.

Але Кейт не хотіла спасіння — вона просто хотіла вирватися звідти.

Коли її черевки приземлилися у траву під вікном дортуару, було близько опівночі. Відьомський час, як колись називали його люди, чорний час, коли непокійні духи тягнуться на волю. Непокійні духи — і підлітки, ув'язнені в пансіоні далеко від рідної домівки.

Кейт рушила брукованою стежкою, яка серед підстриженої трави бігла від дортуарів до каплиці Святого Хреста; з її плеча звисала торба, а в ній у такт крокам дзвеніли, наче остроги, пляшки. Умістилися майже всі, крім однієї: марочне вино з приватної колекції сестри Мерилі довелося нести в руках.

Дзвони, ніжні й негучні, відбили дванадцяту годину, але передзвін лунав з більшої каплиці Всіх Святих у протилежному кінці шкільної території. Та каплиця ніколи не лишалася порожня:

матінка Аліса, шкільна директорка-черниця-чи-як-там-її, ночувала в келії при каплиці, тож навіть якщо Кейт і хотіла спалити саме цю будівлю, вона була не така дурна, щоб додавати до підпалу вбивство. Не тоді, коли ціна насильства така висока.

Уночі двері меншої каплиці зачиняли, але Кейт ще вдень поцупила ключа, відсиджуючи лекцію сестри Мерилі про те, як здобути Божу ласку. Опинившись усередині, поставила торбу біля дверей. У каплиці ще ніколи не було так темно: у місячному сяйві сині вітражі здавалися чорними. Дюжина лавок відділяла дівчину від олтаря, і на мить їй навіть розхотілося підпалювати цю вишукану капличку. Але ж вона у школі не єдина – і навіть не найкраща, – а черниці святої Агнеси тільки їй проповідують важливість жертвності.

За перший рік вигнання Кейт вилетіла з двох пансіонів, спаливши мости (висловлюючись фігурально), за другий – ще з одного, сподіваючись, що на цьому все й закінчиться. Але батько виявив рішучість (від когось же вона мала успадкувати цей характер) і продовжив відкопувати нові варіанти. Четвертою стала виправна школа для важких підлітків, де Кейт витримали майже рік, але зрештою здалися. У п'ятій – академії для хлопчиків, де згодні були зробити виняток для дівчинки за чималу пожертву, – вона пробула всього кілька місяців, але батько, мабуть, тримав на швидкому наборі в телефоні цілий бісів монастир середніх шкіл, бо Кейт переїхала в наступну, дорогою навіть не зазирнувши в I-Citi.

Шість шкіл за п'ять років.

Але це все. Годі вже.

Кейт присіла навпочіпки на дерев'яній підлозі, розстігнула торбу й узялася до роботи.

Відлунали дзвони, запала непроникна нічна тиша, каплиця моторошно німувала, і Кейт замукала церковний гімн, розпаковуючи торбу: дві пляшки «Джека Деніелса» й майже повна пляшка горілки місткістю 0,75 (і те, і те вдалося врятувати з ящика конфіскації), плюс три пляшки ординарного червоного, віскі кількадесятилітньої витримки з шафки матінки Аліси

й марочне вино сестри Мерилі. Розставивши все це рядком на останній лавці, Кейт рушила до лампадок. Поруч із трьома рядами мілких скляних мисочок лежали на тарелі сірники – старомодні, з довгими дерев'яними стрижнями.

Досі мугикаючи, Кейт повернулася до бару на лавці й заходилася відкорковувати та відкручувати пляшки, щоб освятити всі лавки, ряд по ряду, стараючись економити. Віскі матінки Аліси вона приберегла для дерев'яної кафедри в олтарній частині. На кафедрі лежала розгорнута Біблія, і Кейт, на мить піддавшись забобонному страху, пожаліла книгу, виволокла через бічні двері й лишила на траві. А коли повернулася в каплицю, у ніс ударили солодкі випари алкоголю. Закашлявшись, Кейт сплюнула, щоб позбутися пекучого присмаку.

У дальньому кінці каплички, над олтарем, висіло масивне розп'яття, і навіть у сутінках Кейт, піднімаючи сірника, відчувала на собі погляд скульптури.

«Прости мене, отче, согрішила-бо я», – подумала вона, запалюючи сірника об лутку.

– Нічого особистого, – додала вона вголос, коли сірник спалахнув – нагло та ясно. Довгу мить Кейт дивилася, як він горить, як полум'я повзе до її пальців. А потім, поки воно не досягнуло їх, кинула сірника на найближчу лавку. Вогонь вибухнув миттєво й почав з гучним *сичанням* поширюватися, спершу поглинаючи алкоголь, а потім перекидаючись і на дерево під ним. За кілька секунд горіли вже лавки, далі – підлога, а насамкінець – і олтар. Вогонь розростався, розростався, розростався – від племінчика завбільшки з ніготь до пожежі, що живе власним життям, а Кейт заворожено стояла, спостерігаючи, як він танцює, повзе вгору, поглинає все дюйм по дюйму, поки жар і дим зрештою не вигнали її у прохолоду ночі.

«Тікай», – пролунав голос у голові – тихий, наполегливий, інстинктивний, – а каплиця горіла.

Але Кейт притлумила цей порив і натомість опустила на лавку на безпечній віддалі від полум'я, човгаючи черевиками в різнотрав'ї кінця літа.

Якщо примружитися, на обрії можна було побачити вогні найближчого передмістя – Де-Мойна. Старомодна назва, пережиток часів до реконструкції. Таких передмість навколо Істини розкинулося зо пів дюжини, але в них мешкало заледве пів мільйона людей, замкнено й ізольовано, і жодна із цих околиць не могла дорівнятися до столиці. Проте в цьому й полягала мета. Ніхто не хотів приваблювати чудовиськ. Або ж Калема Гаркера.

Кейт дістала запальничку – прегарну срібну штучку, яку матінка Аліса конфіскувала першого ж тижня, – і почала крутити в руках, щоб вони не тремтіли. Коли це не допомогло, вона витягнула з кишені сорочки цигарку – ще один подарунок з ящика конфіскату – і, запаливши її, здивилася на маленький блакитний вогник, що затанцював на тлі величезної жовтогарячої пожежі.

Затягнувшись, заплющила очі.

«Де ти, Кейт?» – запитала вона себе.

Вона іноді гралася в цю гру, ще відколи дізналася про теорію нескінченних паралельних реальностей: ідея полягала в тому, що життєвий шлях людини насправді не лінійний, а розгалужений, як дерево, і кожне твоє рішення – це інша гілка, тобто інша ти. Їй подобалася ідея існування сотні різних Кейт, які проживають сотню різних життів.

Можливо, в одному з них чудовиськ не існує.

Можливо, там її родина ще ціла.

Можливо, вони з матір'ю не поїхали з дому.

Можливо, не повернулися назад.

Можливо, можливо, можливо – і якщо справді існують сотні життів і сотні Кейт, тоді вона – лише одна з них, і ця Кейт саме така, як від неї й очікують. Зрештою, легше робити те, що доводиться, коли знаєш, що деінде інша Кейт робить інший вибір. І живе кращим – чи бодай простішим – життям. Може, вона взагалі рятує їх обох. Щоб інша Кейт лишалася при здоровому глузді та в безпеці.

«Де ти?» – запитала вона.

Лежу серед ланів, здивившись на зорі.

Ніч тепла. Повітря чисте.

Піді мною прохолодна травичка.

У темряві немає чудовиськ.

«Як мило», – подумала Кейт, у той час як перед нею обвалилося склепіння каплички, здійнявши хвилю іскор.

Удалині завили сирени, і вона рівніше сіла на лавці.

Починається.

За кілька хвилин з дортуарів висипали дівчата, з'явилася матінка Аліса в халаті, й полум'я з каплиці забарвило в червоний колір її бліде обличчя. Кейт із великим задоволенням вислухала від шанованої літньої черниці цілу низку кучерявих висловів, поки не підїхали пожежні машини й не заглушили все своїми сиренами.

Навіть католицькі школи мають межу.

За годину Кейт, згорнувши на колінах закуті в кайданки руки, вже сиділа на задньому сидінні патрульної машини, яку надіслали з Де-Мойна. Автівка летіла крізь ніч з безпечного передмістя до столиці, перетинаючи темні простори північно-східного краю Істини.

Кейт крутилася на сидінні, влаштовуючись зручніше, а джип набирив швидкість. Щоб переїхати Істину з кінця в кінець, треба три дні, а вона прикинула, що їм до столиці ще добрі чотири години, тобто цілу годину до Пустоща, – але місцевий полісмен у житті не перетинатиме автівкою таке місце. Патрульні машини не броньовані, мають лише залізні молдинги й УФП-фари («ультрафіолетові посилені»), що прорізають у темряві чіткі лінії.

Кісточки пальців водія аж побіліли на кермі.

Кейт кортіло сказати йому, щоб не хвилювався: ще зарано, їм ще далеко, на околицях Істини поки що відносно безпечно, бо істоти, які причаїлися у столиці, не потикаються до Пустоща, поки можна пожитися людьми, яких ближче до І-Сіті ще чимало. Але коп кинув на неї злий погляд, і вона вирішила: нехай помучиться.

Захиливши голову та впираючись здоровим вухом у шкіряне сидіння, вона задивилася в темряву.

Дорога попереду здавалася порожньою, ніч — непроникною, і Кейт поглянула на своє віддзеркалення у вікні. Дивно, як у темній шибці проступають лише яскраві риси: біляве волосся, гострі вилиці, темні очі, — але не шрам, що нагадує підсохлу сльозинку в кутику ока, і не другий, що тягнеться від лінії волосся на скроні до щелепи.

А в Академії святої Агнеси, мабуть, каплиця Святого Хреста вже перетворилася на обвуглену шкаралупу.

Коли Кейт виводили з території школи, юрма дівчат у піжамах розросталася, вони хрестилися на таке видовище (Ніколь Тік, якій Кейт нещодавно розквасила носа, самовдоволено посміхалася, адже Кейт отримала по заслугі, — наче Кейт не *хотіла* попастися), а матінка Аліса молилася за її душу.

Бувай здорова, свята Агнесо.

Коп щось сказав, але слова розсипалися, так і не досягнувши її вух, залишивши по собі тільки приглушені відголоски.

— Що? — перепитала вона, обертаючи голову та вдаючи зацікавленість.

— Майже приїхали, — пробурмотів він, досі, мабуть, ображаючись, що його змусили везти її так далеко, а могли би просто зачинити її в камері на ніч.

Проїхали знак «235 миль до I-Citі».

Вони наближалися до Пустища — буферної зони, що відділяла столицю від решти Істини. Фортечний рів, подумалося Кейт, повний власних чудовиськ. Чіткої межі не існувало, але переміна відчувалася відразу, нагадуючи морське узбережжя, де земля неначе вигинається, залишаючись рівною. Останні містечка поступилися місцем голим полям, і світ з безшелесного перетворився на *порожній*.

Ще кілька болісно-беззвучних миль, — коп відмовився ввімкнути радіо, — і нарешті монотонність траси розітнула бічна дорога, патрульна машина круто зїхала на неї, шинами ковзнувши з асфальту на гравій, і з гуркотом зупинилася.

Коп увімкнув периметр — УФП-вогні пролили водоспад світла навколо машини, й у грудях Кейт кволо ворухнулося передчуття. Вони тут були не самі: на узбіччі вузької дороги на холостому ходу чекала чорна перевізка; єдиними ознаками життя були УФП-шасі, червоні стоп-вогні й тихе буркотіння мотора. Світло з машини копа відбилося від тонованих вікон перевізки й упало на металеву решітку, здатну пропустити сто тисяч вольт крізь кожного, хто занадто наблизиться. *Ця* автівка створена для того, щоб переїхати Пустище — і все, що може в ньому причаїтися.

Кейт посміхнулася так самісінько, як Ніколь біля каплиці: самовдоволено, не розмикаючи вуст. Не щасливо, але переможно. Коп виліз із машини, відчинив дверцята й за лікоть виволік Кейт із заднього сидіння. Відімкнув кайданки, нарікаючи собі під ніс на політику й на привілеї для декого, а Кейт потерла зап'ястки.

— Можна йти?

Він схрестив руки на грудях. Вона це сприйняла за «так» і вже рушила до перевізки, аж тут, розвернувшись, простягнула руку.

— Ви мені дещо не віддали, — сказала вона.

Він не ворухнувся.

Кейт примружила очі. Клацнула пальцями, і чоловік, метнувши погляд на справдешній танк у неї за спиною, видобув з кишені срібну запальничку.

Стиснувши пальцями гладенький метал, Кейт відвернулася, проте ще встигла здоровим вухом почути слово «суха». Але вона й не озирнулася. Залізла в перевізку й, розвалившись на шкіряному сидінні, слухала, як віддаляється дирчання поліційного авта. А її водій розмовляв по телефону. Зустрівся з нею поглядом у дзеркальці заднього огляду.

— Так, вона в мене. Так, окей... Н-а, — він через перегородку передав їй мобільний, і в Кейт пришвидшився пульс, коли вона взяла телефон і притиснула до лівого вуха.

— *Кетрін — Олівія — Гаркер.*